

Just abans de la guerra amb els esquimals

J.D. Salinger

De cop, una veu d'home va cridar des d'una altra part del pis:

-Eric? Ets tu?

Ginnie va suposar que devia ser el germà de Selena, a qui no havia vist mai. Va creuar les cames, llargues, va arreglar-se la vora de l'abric sobre els genolls i va esperar.

Un home jove, amb ulleres, en pijama i sense sabatilles, va entrar cuita-corrents a la sala, amb la boca oberta:

-Hòstia. Em pensava que era Eric -va dir. Sense deturar-se, i amb un posat francament lamentable, va travessar la sala, bressolant alguna cosa contra el seu pit estret. Va asseure's a l'altra punta del sofà, que era buida-. Acabo de tallar-me el dit, coi -va dir, bastant atabalat. Va mirar Ginnie com si sempre hagués esperat trobar-la asseguda allà-. ¿T'has tallat mai un dit? Ben bé fins a l'os i tal? -va preguntar. En la seva veu estrepitosa hi havia una veritable súplica, com si Ginnie, amb la seva resposta, pogués salvar-lo d'alguna barreja especialment ingrata de perill i solitud.

Ginnie el va mirar fixament.

-Home, ben bé fins a l' os , no -va dir-, però tallar-me sí que m'he tallat. -Era el noi, o l'home (feia de mal dir què era) amb l'aspecte més curiós que mai havia vist. Duia els cabells despentinats, com si acabés de sortir del llit. Tenia una barba esclarissada i rossa, com d'un parell de dies. I semblava..., en si: una mica beneit-. Com te l'has tallat? -va preguntar Ginnie.

Capcot, el noi es mirava el dit ferit, amb la boca fluixa i badada.

-Què? -va dir.

-Que com te l'has tallat?

-Coi, si ho sabés... -va dir, en un to que implicava que la resposta a aquella pregunta era irremeiablement fosca-. M'he posat a buscar no sé què a la paperera i era plena de fulles d'afaitar.

-Ets el germà de Selena? -va preguntar Ginnie.

-Sí. Hòstia, m'estic dessagnant. No te'n vagis. Potser necessitaré alguna d'aquestes maleïdes transfusions.

-T'hi has posat res?

El germà de Selena va allunyar del pit una mica la ferida i la va desembenar perquè Ginnie la pogués veure.

-Només m'hi he posat una mica d'aquest coi de paper de wàter -va dir-. Atura la sagnada. Com quan et talles afaitant-te. -Va tornar a mirar Ginnie-. Qui ets tu? -va preguntar-. Una amiga d'aquella imbècil?

-Anem a la mateixa classe.

-Sí? Com te dius?

-Virginia Manno.

-Tu ets Ginnie? -va dir ell mirant-la a través de les ulleres-. Tu ets Ginnie Manno?

-Sí -va dir Ginnie, desencreuant les cames.

El germà de Selena va tornar a fixar l'atenció en el seu dit, que per ell era òbviament l'únic punt veritablement central de la sala.

-Conec ta germana -va dir, desapassionadament-. Una pretensiosa repugnant.

Ginnie es va enarcar.

-Què?

-Ja m'has sentit.

-Ma germana *no* és cap pretensiosa!

-I un colló, no ho és -va dir el germà de Selena

- *No* ho és!

-I un colló, no ho és. N'és la reina. La reina de les pretensioses fastigoses.

Salinger, J.D.. *Just abans de la guerra amb els esquimals*. Barcelona: Empúries, 1986.
Traduït per Quim Monzó